

Kleintje je bent welkom, zo zo welkom

Zo, n twee maanden na mijn miskraam zijn we gelijk weer opnieuw begonnen met IUI behandelingen om toch weer zwanger te worden. Teleurstelling op teleurstelling. Ik wist het echt niet meer, kon me geen raad meer met dit verdriet dat het maar niet lijkt te lukken. Waarom moet het zo moeilijk gaan bij ons. Na poging vier zat ik er echt helemaal doorheen. Toch zijn we gelijk doorgedaan, geen haer op me hoofd die erover nadacht om een pauze in te lassen of gewoon te stoppen. Ik wist dat deze behandeling aanslaat dus waarom zou het nu niet gaan lukken.

Poging vijf dus, heel goed beseftte we dat we hierna nog 1 poging hadden met IUI. Maar ook dat het bij Daan ook bij poging vijf gelukt was. Iedere keer als we een inseminatie hebben gehad, reken we uit wanneer de uitgerekende datum is als het dit keer eens raak mag zijn. Dat deden we dus dit keer ook, ik schrok toen mijn man zei dat het 16 september zou zijn. September is nou niet mijn favoriete maand. Daan is op 12 september overleden en 18 september was zijn afscheid. Maar zou het dan echt dit keer juist raak zijn. Ik geloof niet in toeval. Daan heeft daar boven een vriendje Sem, dit is de zoon van mijn vriendin Annelies. En ook hij is in september overleden op 20 september. Ik had echt zoiets die twee draken he, die hebben gewoon samengewerkt voor een prachtig cadeautje voor ons. Want hoe bizar zou het zijn als dit echt uit zou komen. Wel heb ik gelijk gezegd dat ik vastbesloten ben niet op 12 september te bevallen.

Twee weken zit je dan te wachten dat je mag testen, vreselijk is dat. Een paar dagen voor ik mocht testen was ik al bang dat ik bloed zou zien. Want de laatste vier keer begon het al vrij vroeg. Maar het bleef uit, en de klachten werden heftiger. Ik sliep zelfs slecht door de pijn aan me rug, maar ook van mijn bekken. Dat was lang geleden. Me borsten deden al dagen pijn

en ik was misselijk, maar ach dat zegt niet zoveel nadat je hormonen hebt gespoten. Maar ik merkte ook op dat ik wel extreem moe was, hartkloppingen en douchen al teveel was door de duizeligheid. Dit had ik nog nooit door de hormoon spuiten gehad. De dag voor de testdag ging ik voorheen altijd bloeden, maar ook deze dag bleef het uit. Steeds als ik naar de wc ging verwachtte ik dat er bloed zou zijn. Dus eigenlijk wist ik het al. Maar een test doen is toch de beste manier om zekerheid te hebben.

Nou en of er twee streepjes te zien waren op de test, vol ongeloof staaarde we samen naar de test. Nee het is niet waar, we konden het echt niet geloven. We wachten de eerste echo maar even af, want dan wordt het "echt" Maar drie weken wachten op een echo is erg lang, als je zoveel angst hebt dat het mis kan gaan. Tenslotte ging het de vorige keer ook mis. Ik moest het met iemand delen, mijn moeder was al aardig op de hoogte dus die belde ik. Ze had helemaal het gevoel dat het mis was omdat ik blijkbaar niet zo vrolijk klonk. Ja ik kon het ook amper geloven. Later heb ik nog even Annelies aan de telefoon gehad, vanaf dat moment kon ik niet meer stoppen met huilen. Ik vond het doodeng het uit te spreken. En zij was sprakeloos en dat gebeurd eigenlijk nooit.

Ik wilde jullie heel graag geweldig nieuws geven, maar een paar weken nadat ik dit had geschreven was het helemaal mis, maar daar lezen jullie later over.



Tranen zijn
woorden die je
niet kunt
zeggen
wanneer je
verdrietig
bent.

That's Life Anja